Ч. 119. Неділя 11 червня (29 мая) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Найвисше Цїсарске письмо відручне.

Є. В. Цїсар видав до Намістника Галичини таке Найвисше письмо: Любий ґрафе Потоцкий! З вдоволенєм дізнав ся я, що приготовленя, розпочаті галицким Видїлом краєвим спільно з войсковою Адміністрацією для опорожненя королївского Замку на Вавели, так далеко поступили, що небавом буде вже можна приступити до тих праць, котрі Сойм Мого Королївства Галичини і Володимириї з Великим Князівством Краківским ухвалив на засїданю з дня 8 лютого 1897 р. для звеличаня 50-лїтного Ювилею Мого Правлїня в намірі, аби хоронячи з боговіньєм то всьо, що заховало ся, привернути той почитанем віків окружений забуток до нової сьвітлости.

Виповняючи бажанє краю, Я радо дозволив, аби Менї на Вавели устроєно Резиденцию на час Мого побуту в королївскім місті столичнім Кракові.

Єсть також Моїм бажанєм, аби притім призначено відповідну часть Замку на переховане народних памяток і творів штуки, аби они і по відродженю того гордого будинку удержували в живій памяти єго повну слави бувальщину.

Мому урядови охмістрівскому поручаю, аби з фондів надворної дотациї причинював ся рік річно відповідним удїлом до коштів відновленя Замку і в тій цїли порозумів ся з галицким Видїлом краєвим.

О тім повідомите репрезентацию краю.

Відень 30 мая 1905.

Франц Йосиф в. р.

Вісти полїтичні.

Справа парляментарна. — Шведско-норвеґский мір. — Подо в Госю. — З росийско-японьскої війни).

З Відня доносять, що в наближаючій ся сесиї ради державної правительство вдоволить ся головно полагодженем торговельного договора з Німеччиною і ухваленем 6-місячної буджетової провізориї. В дальшім рядї прийдуть під наради кредити на альпейскі зелїзницї і на засноване італїяньского правничого видїлу в Ровередо.

Про дальші події в Норвеґії і Швециї наспіли такі телеґрафічні вісти: Вчера рано в Християнії серед великого торжества здоймлено з замку Акеречус стяг унії, а на єго місце вивішено червоно-біло-синїй стяг норвеґский. До 30 тисячів зібрало ся перед мешканєм команданта войска. Прибули також члени стортінґу. Командант відчитав ухвалу стортінґу, а відтак здоймив стяг унії. Войско спрезентувало оружиє, а музика відограла пісню „Сини Норвеґії“. Серед гуку вистрілів завішено новий стяг. Войско знов спрезентувало оружиє, а музика заграла народний гимн „Любім наш край“. Всї присутні відспівали той гимн, а по скінченю піднесли оклик „гурра“. Командант ґарнізону підніс оклик в честь вітчини, котрий всї повторили з одушевленєм. Торжество закінчило ся відспіванєм народного гимну другий раз. Як доносять дальші телеґрами, норвеґске правительство і стортінґ одержують зі всїх сторін краю телеґрами з подяками. Більша часть рад громадских ухвалила адреси до стортінґу з подякою. Також рада міста Християнії ухвалила таку адресу. Міністерство торговлї в письмі висланім до чужих консулів в Християнії потвердило урядово ухвалу стортінґу і просило їх, або повідомили свої правительство о тій ухвалї. — Шведско-норвеґскі посли в Мадритї, Римі, Копенгазї Вашинґтонї, родом Норвежцї, на вість о розірваню унії посkладали сейчас свої уряди і повиздили до Норвеґії.

Послїдна дурниця.

(З нїмецкого — Ґермана Штеґемана).

(Конець).

Коли закурив люльку, стало єму лекше. Недовірчиво глядів від одного до другого. Але всї приятелї були як найповажнїйші, один півголосом приспівував собі, другий читав ґазету, третий сидів розперши ся вигідно і травив. На сусїднім столї стукали грачі доміном, впрочім була цїла саля порожна, білярд стояв осиротілий, а за буфетом сидїла скулена панї Діч на обитім шкірою фотели і дрімала. Крізь отверті вікна входило до середини весняне тепло і доносив ся плюскіт водограю. Впрочім нїякого голосу, нїякого руху.

Ґрожан водив очима за кельнеркою. Тихим ходом підійшла до столика, на котрім лежало її шитво. Она сїла там і шила. Була вже не молода, худа і відцвила, але завдяки свому буйному волосю, яке уміла відповідно укладати і причісувати, зуміла задержати вид молодости. Була якийсь час в Парижи і кілька лїт в „купецкій каварни“ в Бельфортї. Пан Ґрожан поглянув на її пальцї, що скоро порушали ся і зітхнув.

Случайно подивила ся і дївчина на него; она кивнула до него головою і усьміхнула ся.

Єму зробило ся горячо. І не можна навіть випити „чарки“. Страшна річ! Але Катерина була в силї кинути єму в голову ринку разом зі смальцем, коли би він перебрав мірку. „Не було тобі досить одного удару, гадаєш, що то нїчого? Лїкар як напострійше зарядив: Вода з вином по обідї, але нї чарки горівки, або чого иншого!“ Так кричала до него кождого третого дня і він слухав. Слухав з деякою гордостию. Отже допускали, що він може робити ще які дурницї. Старий вояк; видко ще так не постарів ся!

І нагле моргнув весело до кельнерки.

— Ґрожан, що ти робиш, старий грішнику? — отямив его нагле голос сусїда.

Він стрепенув ся, здвигнув плечима і нахилив ся над склянкою. Відтак розпочали старі свою щоденну розмову, говорили о погодї, о своїх недомаганях, виглядах на жнива і послїднім засїданю ради громадскої та о сподїванім упадку кабінету в Парижи.

Але Ґрожан був нинї розсїяний. Коли кельнерка переходила попри стіл, він не зводив з неї очий, а як завіяв теплий весняний вітер з надвору, він глубоко віддихав. І нараз в нїм обудило ся якесь дике завзятє:

— Цецилїє, вишнівки на конець! — крикнув голосно.

— На конець — хочеш сказати на заохоту? — дразнив один з товаришів.

Але він не зважав на насьмішку. Випив вишнївку за одним махом. Горівка мов огонь полила ся крізь горло до жолудка, а коли товариш не перестав єго дразнити, замовив зі злости другу чарку, вилив її до останків чорної кави і зі смаком випив ту мішанину.

— Завтра, Цецилїє, нинї не маю при собі гроший — сказав відтак, коли виходили з каварнї і втиснув дївчинї в руку двайцятьфениківку. — То для тебе — воркнув тихійше і погладив рукою по кучерявім волосю над чолом.

На порозї задержав ся і відсапнув. Було єму якось так дивно: мав охоту бороти ся, а рівночасно робилось єму сумовито. Мимохіть прилучив ся до приятелів і всї чотири старі пошкандибали поволи улицею, перейшли поперек торговицї і завернули до липової алеї, що півколесом окружала місточко. То був їх щоденний прохід.

З горбка виднїли улички передмістя, що лежало під горою; купка малих хатин замешкалих фабричними робітниками. В горі ріки димів комин фабрики, шуміла вода в каналї. А дальше за фабрикою піднимала ся фалиста околиця вкрита ланами озимого жита, горбки і вершки з виноградниками і темними смерековими гаями, а далеко, далеко на синїм овидї широка голова гора Бельхен, на котру послїдний снїг насадив білу шапочку. А коли було відвернути ся, здоймив ся перед очима міский мур, в котрого щілинах росли всілякі буряни, а високі доми з гори глядїли на липову алею.

— Гей, Ґрожан, держи ся; ти зрадиш ся перед своєю Катериною на десять метрів.

— Ей, що я буду з вами волочити ся сюди і туди, як старий калїка. Пійду на монастирску гору.

І він відлучив ся від товаришів.

Ішов повільним але твердим кроком. Вскорі полишив місточко за собою. Вибрав вільну доріжку, що вела коротше до вершка горбка,

Тимчасом супротив тих подій скликав король Оскар надзвичайну сесию ради державної. На засїданю під проводом короля в присутности наслїдника престола заявив президент мінїстрів, що Норвеґія поступила самовільно, без співучасти короля і не оглядаючи ся на Швецию в справі унії, котра без згоди обох народів не може бути розвязана. Ухвала норвеґского стортінґу є тяжким нарушенєм прав Швециї. Супротив того конечна річ, аби скликано безпроволочно раду коронну на надзвичайну сесию, щоби она роздумала над кроками, які має зробити Швеция супротив зірваня унії.

Супротив поголосок, немов би між Швециєю а Норвеґією мало з тої причини прийти до війни, доносять німецкі часописи, як віденьскі так і берлиньскі, що ті вісти неправдиві. Настрій шведскої суспільности що правда не дуже сприяючий Норвежцям, однако далекий від того, аби з оружиєм в руцї накидати насильно Норвеґії конечність удержаня і на дальше шведско-норвеґскої унії. Імовірно шведский сойм прийме до відомости, що шведско-норвеґска унія перестала єствувати. — Праса шведска висказує побоюванє, що заграниця могла би вмішати ся в справу розвязаня унії і висказує бажанє, аби Швеция згодила ся на то, щоби Европа признала окремішність норвеґскої держави. Такого самого погляду єсть також кількох членів ради державної. Кілька часописий промавляє за тим, аби цїлий спір віддати мировому судови до рішеня. Розходить ся о те, аби раз на все зробити конець спорам між Норвеґією а Швециєю.

Дня 8 с. м. відбуло ся перше засїданє мінїстерияльної ради присьвячене справі народного представительства. Засїданє відкрив предсїдатель бесїдою, в котрій, як доносить „Русь“, вказав на то, що тяжка задача ще більше мотає ся конечностию можливо скорого полагодженя, відповідно до волї царя і до теперішного положеня. Основи проєкту Булиґіна як і предложенє утвореня державної „думи“ з вибраних заступників народа принято і признано відповідним для заспокоєня потреб. Приписи дотикаючі виборів, які мають бути переведені при помочи теперішних інституций земскої і громадскої самоуправи, обговорено і принято з малими змінами.

Вісти про близькі мирові переговори, розпущені американьскою прасою, показують ся неправдивими. І так телеґрафують до берлиньского Local-Anzeiger-а з Петербурга, що там в правительственних кругах рішучо перечать тим вістям, натомість кажуть, що цар рішив ся за всяку цїну вести війну дальше і відкинути всї предложеня мира. — Як виходить з телеґрамів Линевича і Оями, наближає ся мабуть знов якась велика битва. Іменно Линевич доносить: Наша передна сторожа на лївім крилї атакована Японцями зістала здержана. Відділ висланий перед килькома днями над ріку Чін випер японьскі передні сторожі і займив сїльце Шамкіятой. Другі відділи в долинї ріки Гун виперли Японців з Навгангензї. — Сензацийну вість приносять льондоньскі часописи. Іменно доносять, що сильний відділ Японьців обсадив місто Омозу, що лежить в половинї дороги між Кірином а Нінґутою. Коли би ся вість показала ся правдивою, то се вказувало би, що Японцї приступили вже до довершеня свого пляну, щоби Владивосток відтяти від полученя з армією Линевича.

Новинки.

Львів, дня 10 червня 1905.

— **Іменованя.** Ц. к. краева Дирекция скарбу іменувала канцеляриийних офіциялів: Ігн. Внептржицкого, Юл. Сидора і Стан. Шайну канцеляриийними адюнктами, а канцелїстів: Фр. Йордана, Генр. Грубера, Теод. Волошина і Кар. Пфайля канцеляриийними офицялами.

— **Додаткова іматрикуляция** відбула ся вчера, дня 9 с. м. о годинї $10\frac{1}{2}$ перед полуднем в тутешнім унїверситетї. Іматрикульовало ся кількадесятьох слухачів.

— **Отворенє зелїзницї із Стрілок до Турки** має відбути ся в половинї місяця липня с. р. Сими днями перебувала там вислана технїчна комісия, котра розслїдивши основно шлях із Стрілок до Турки, заявила ся за відданем его до публичного ужитку. Отворене руху на прочім просторі Турка-Сянки-Ужок має відбути ся при кінци серпня с. р.

— **Землетрясенє,** яке, як звістно, навістило сими днями західну сторону балканьского півострова, а головно Альбанїю і Чорногору, наробило дуже великого спустошеня. Особливо потерпіло місто Скодар, де серед населеня заволодїв страшний переполох. Мешканцї сидять під голим небом на полях, не маючи де примістити ся і терплячи голод. Шкоду наробленy катастрофою оцїнюють на 50 мілїонів франків. Побоюють ся, що монастир і костел оо. Францисканів розпадуть ся. З причини того елементарного нещастя пожертвував австрийский цїсар з своїх приватних фондів в користь потерпівших 25.000 корон. Ту запомогу вислано телеграфічно австрийскому консулятови в Скодарі для розданя між потерпівших. Також італияньский король Віктор Емануель жертвував на ту цїль 20.000 лїрів. Позаяк в Скодарі і охрестности потворили ся від землетрясеня численні щілини і в многих місцях найдено вульканїчний пил, то побоюють ся, що ті появи суть віщунами грізного вульканїчного вибуху. — З Цетинія телеґрафують, що землетрясеня повтаряють ся там безнастанно, а послїдне, минувшої ночи, було навіть дуже сильне.

— **Град.** З Красного доносять, що в ночи на 9-го с. м. упав там в охрестности град. Град наробив дуже великої шкоди в засївах.

— **Огонь.** З Підгаєцкого пишуть: В селї Теляче вибух дня 2-го червня с. р. о год. 4-ій з полудня пожар. При великій посусї запалили малї дїти хату одної бідної вдови. На даний сиґнал збігли ся вмить місцеві „Соколи“ і в 10 мінут

де стояло заведенє сиріт. Лише дві чарочки, а він був мов пяний. Кров била єму до голови і нераз видавалось єму, немов би в его грудях не було місця на серце, що так сильно било ся. Коли побачив виринаючий дім сиріт, пригадав собі, що він двайцять лїт пік хлїб для сиріт. І відтак нагле воркнув: „Хорошу штуку я нинї устроїв!“ І сам не знав длячого то сказав.

— Ба, добряча Катерина! Она постаріла ся, женщина по 50 лїтах вже стара, але він — чиж не сказав єму голяр, що виглядає немов би мав 50 лїт. Він ще здоровий і сильний, дві чарки не звалять его з ніг. Атже до чорта він старий вояк. І він розсьміяв ся.

Але нинї переступив буджет, випив дві вишнївки і зіставив їх винен разом з чорною кавою! Не міг здержати ся від сьміху і аж закашляв ся. І де він так нагле набрав відваги до такої дурницї! Хороша дївчина, що перебігла єму дорогу, одно слово, що вирвало ся голярови і трохи весняного воздуха — того було досить, аби вийшов з рівноваги.

І звучним голосом почав сьпівати якусь воцку пісню, гадаючи при тім о дївчинї сусїда, що перед тим перебігла попри него півперек улицї.

Директор заведеня сиріт, що саме вийшов з виноградника, поздоровив его здалека і запросив відтак на склянку вина. Хвильку вагував ся, але відтак пійшов. Посїдали оба на ґанку і пили. Він оповідав всїлякі сьмішні історії і хвалив свою жінку.

— Старіє ся, старіє ся, але добра господиня. Я витримаю ще до нового столїтя. Очевидно — без ніяких дурниць.

І він засьміяв ся при тім з вдоволенєм та випив свою шклянку.

Було вже під вечер, коли він вибрав ся назад. Сонце сїдало вже на гори і воздух сияв золотим жаром. Якийсь далекий гук перервав тишину. Ґрожан роздумував, чи то не в Бельфортї вистрілено з тяжкої армати, але зараз висьміяв себе, коли побачив над камінним ломом по другій сторонї долини білу хмарку. Він ішов живо наперед. Гадки гонили одна другу в его мозку, ішов мов по мягкім диванї, хоч камінє пільної доріжки котило ся зпід его ніг. Ого, спотикнув ся! Бурі маєві хрущі перелїтали по при его голову, а ось до его уший доніс ся звук якоїсь піснї. На стятім оріховім дереві, що мало бути порізане на тертицї, сидїло при дорозї кілька дївчат. Він поглянув непевно до них. Бог знає, не міг добре розпізнати ні одного з тих молодих лиць. Они перестали співати і крикнули до него „добрий вечер!“

Єму прийшла весела гадка. Він задержав ся, пошукав хвильку в кишени камізольки і показуючи відтак на погаслу люльку, що єї держав в руцї спитав:

— Гей, дївчата, не має котра з вас сірника?

Голосний сьміх відповів єму. Він підійшов цїлком близько до них, поглянув, підкрутив вуса і сказав:

— Коли заглянете своїми палкими очима до люльки, то она сама від себе запалить ся.

Дївчата знов розсьміяли ся, але инакше як перед тим, душили ся зі сьміху і шептали між собою. Нараз Ґрожан пізнав в одній з них далеку своячку, сестріницю чи що, як то кажуть десятий кіл в плотї.

— Ах, і ти тут, Феню! — скрикнув. — Дайже поцїлувати ся вуйкови.

Якусь хвилю дївчина отягала ся, але відтак наставила єму лице. Він поцїлував єї в праве, відтак в ліве лице і пійшов дальше. За ним сьміяли ся і гомонїли дївчата. Але він став мовчаливий, майже сумний. Дивно — однако его майже аж за серце стиснуло. Ігій, поцїлувати дївчину, а відтак сумувати!

Єго тягнуло до товариства і ледве, опинив ся в містї, де з коминів підіймав ся білий дим, повернув до гостинницї під „Червоним волом“. Не мав нї гроша при собі — тим лїпше, не потребував числити. І він чув ся вдоволеним, коли кількох сидячих там гостий повитало его, а господар прибіг сам, аби рідкого гостя услужити.

— Сїдай тут, напємо ся лїтр твого найлїпшого — сказав до него Ґрожан.

То найлїпше росло в Тан і хто его випив, то міг чути всї дзвони. При другім лїтрі присїв ся до них Осип Каттер, що купив був від Ґрожана его пекарню. Ґрожан запросив его. Коли показало ся, що пекар нарікав на злі часи, потїшав его Ґрожан, поклепав его по рамени і напив ся до него.

— Так, так, пане Ґрожан, не стає нї сюди нї туди. Четверо дїтий, а одно в дорозї — а то всьо треба удержати з тої муки. Чиншу за май не маю ще до нинї.

Серце Ґрожана зворушило ся.

— Ну, ну, я дам вам на чинш — сказав і налив єму легко дрожачою рукою склянку.

Пізним вечером пійшов пекар зі старим до дому. Катерина не сказала нї слова, коли чоловік заганяючись ішов до свого крісла.

Їли вечерю. Ґрожан бавив ся лиш вилками. Вино, яке єму подано, відсунув з погордою.

— Винеси менї на гору фляшку „Масон“ — сказав тяжким язиком.

— Нї.

— Катерино — просив.

— Іди спати — відповіла. Була блїда, затиснула уста і гнївно тріскала тарелями.

Він став послушно. Але на порозї комнати задержав ся, вхопив ся рукою за одвірок і сказав:

— А Цецилії в каварни я завинив за дві вишнївки і за чорну каву, абись знала. А Осипови Каррерови прилад 300 франків. Він прийде по них завтра. Дасть тобі квіт, то вистане.

зльокалїзували і придушили огонь. Згорів лиш верх соломяний на тій хатї. По обох боках о кілька лиш метрів віддалені хати і будинки сусїдскі асекуровані в „Днїстрі“ уратували ся. Хата ся не була обезпечена. Був то перший виступ місцевого „Сокола“ при огни.

— **Населене міста Київа.** Дня 1-го січня с. р. відбуло ся в містї Київі обчислене мешканцїв, заряджене полїцийним урядом. Після оголошеного тепер звіту з тої конскрипциї, Київ (без передмість) мав згаданого дня 332.508 душ, з того 163.613 мужчин а 168.895 женщин. Можна допустити, що враз з передмістями населене Київа досягає 400.000 душ.

— **Дикого злочину** допустив ся дня 4-го с. м. селянин в селї Ляховичі, положенім на угорскій сторонї скільскої верховини, зарізавши жінку, з котрою жив вже пятнайцять лїт подружений. Покалїчив єї кількадесять разів ножем, відрубав голову, відрізав груди, розпоров живіт і заволїк труна з хати н д оборіг. Причиною злочину мала бути супружа зрада жінки.

— **Зьвірский хлопець.** На вісім місяців вязницї засудив суд в Гамбурзї тринайцятьлїтного гімназияста Губерта Німана за знущане над зьвірятами. Для безсердечного Німана була найбільша розкіш відрізувати голубам крила, відрубувати куркам ніжні пальцї, ба що більше, він живі курки саджав між двері і одвірок і згнїтав їх на смерть, тїшучись, як з роздушеної птицї вилазили тельбухи. В Німеччинї знущане над зьвірятами карають суди строго, а тут суд взяв на увагу, що Німан був ґімназиястом, а в народній школї і в гімназиї учено его не збиткувати ся над зьвірятами.

— **Убийство з жарту.** Военний суд в Висмарі, в Німеччинї — як доносять з Гамбурґа — засудив оногди поручника Ляйдого на півтретя року вязницї за те, що дня 15 мая с. р. застрілив з жарту 17-лїтну Фриду Шульц, що була в відміннім станї.

— **Арештоване анархіста.** В Неаполи арештовано одного підозрілого мужчину, котрий звернув на себе увагу полїциї. Він зізнав, що називає ся Бобивар і є приятелем музики. Здаєть ся, що він стоїть з звязи з послїдним замахом на короля Альфонса. О его арештованю повідомлено францускі власти.

— **Незвичайне самоубийство.** В страшний спосіб позбавив ся сими днями житя в румуньскім місточку Камніна, камінярский підприємець Іван Бремец. Замкнувши ся в своїм мешканю, вложив до уст динамітний патрон і запалив его. Наслїдки вибуху були страшні: з цїлого тїла Бремеца не найдено нї одної цїлої части. Причина самоубийства незвістна.

— **Памятник Тоґа.** З Токіо доносять, що на памятку сьвітлої побіди японьскої фльоти над російскою, японьска суспільність ухвалила побудовати з публичних складок яко памятник адмірала Тоґа великаньску морску лїхтарню в Окіношіма. Лїхтарня має кидати сьвітло в просторі 80 морских миль, отже буде осьвічувати цїлий морский простір. на котрім відбувала ся славна морска битва. Коштувати буде 14 мілїонів корон.

— **Вінчане нїмецкого цїсаревича з Меклєнбурскою княжною** відбуло ся оногди в Берлинї з незрівнаною величавостию. Суджена наслїдника престола прибула до столици в суботу по полудни. В'їзд відбув ся після проґрами, якої придержує ся в таких случаях берлиньский двір. Торжественний похід рушив з замку Бельві. Отвирала его шкадрона ґвардиї, дальше їхали шестикінні повози з державними достойниками пруськими і меклєнбурскими, котім знов шкадрона прибічної ґвардиї, а за ними 8-кінний полевий повіз з княжною і цїсаревою, та охмайстринею двора княжної. На степенях повоза стояли пажі, за повозом їхала прибічна ґвардия, а дальше повози з дамами двора княжної, шкадрона уланів і військова орхестра. Почавши від т зв. Малої Зьвізди ставули на чолї походу кінні їздцї і члени берлиньского цеху різників також на конях. Перед брандербурскою брамою ждав на похід бурмістр з командантом міста і презесом полїциї і привитав княжну промовою, почім вистрілено з 24 пушок. Мійскі власти привитали княжну на Парискій площи. Шпалїр творили шкільні дїти, товариства і кадети. Ще величавійший був нхізд по вінчаню новоженцїв.

— **Бурі з градом.** З Підгаєччини пишуть: Дня 6 с. м. вечером навістила підгаєцкий повіт буря з громами і блискавицями, а в ночи упав град і страшно знищив земні плоди сїл Мужилова, Новосілки і нїмецкої кольонії Бекерсдорф. По півночи надійшла потоком через підгаєцке передмістє страшна вода, і залила огороди, а навіть декотрі хати. Жандармерия, оглянувши ся вчас перед грозячою небезпечностию, побудила мешканцїв тої части міста. На щастє дало ся завчасу уратувати худобу зі стаєн. Мешкальним хатам не грозило нїчого незвичайного.

— **Смерть дефравданта.** Рахунковий капітан в ґарнїзоновім шпитали у Львові, Мілєр, виїхав перед трема тижднями на відпустку. Коли він в назначенім часї не повернув, заряджено в его бюрі ревізию каси і стверджено, що не стає 13.000 К. За дефравдантом розписано стежні листи, наслїдком чого Мілєра арештовано в Стрию. Вчерашні телєґрами донесли, що він застрілив ся в хвили, коли его ведено до войскової канцелярии в цїли переслуханя. Недостаючу квоту покрив старший штабовий лїкар др. Лінк і буде доходити своїх претенсий на двох товаришах Мілєра, котрі належали до шконтруючої комісиї і занедбанєм своїх обовязків допустили до дефравдациї.

Телєґрами.

Петербург 10 червня. Цар вислав до Рожественского таку телєґраму: Сердечно дякую вам і всім офіцирам ескадри, котрі в борбі чесно виповнили свій обовязок, за ваше пожертвоване для Росиї і для мене. За волею Всевишнього не було вам суджено, аби ваше геройство увінчало ся успіхом, але вітчина все буде горда з ваших дїл.

Вашинґтон 10 червня. Американьский адмірал Трен доносить з Манілї, що перебуваючі там російскі кораблї розоружено. Офіцири і моряки дали слово чести, що не возьмуть участи в дальшій війнї і їх випущено на волю.

Токіо 10 червня. Дня 7 с. м. виперли Японцї компанїю російскої піхоти із становищ положених на горбку на північ від місцевости Ляошуіган і обсадили кілька місцевостий.

Льондон 10 червня. До Daily Telegraph телєґрафують з Токіо: Від часу послїдної битви морскої замітити можна дуже енерґічні рухи войск як японьских так і російских. Обі сторони чим раз більше наближають ся до себе. Російскі войска терплять дуже з причини незвичайної спеки і недостачі води.

Льондон 10 червня. В противности до донесень бюра Райтера доносить бюро Ляффана, що ґр. Лямсдорф поручив свому секретареви, аби рішучо заперечив всім вістям о намірених мирових переговорах.

Штокгольм 10 червня. Наслїдник престола прибув тут вчера пополудни, повитаний населенєм з одушевленєм.

Гамбурґ 10 червня. Король Оскар телєґрафував до офіцирів норвеґскої армії, що не звільняє їх від зложеної єму присяги.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 9 червня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·50 до 8·80; жито 6·45 до 6·50; овес 7·20 до 7·40; ячмінь пашний 6·75 до 7·25; ячмінь броварний 6·90 до 7·—; ріпак 12·— до 12·50; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·75 до 9·50; вика 12·— до 12·50; бобик 7·50 до 7·75; гречка 10.50 до 12·—; кукурудза стара 7·75 до 8·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 60·—; конюшина біла 50·— до 65·—; конюшина шведска 45·— до 65·—; тимотка 25·— до 32·—.

Хвильку стояла жінка як скаменїла. Відтак сплеснула в руки і крикнула:

— Але ти одурів, ти дурноватий, старий осле!

Він поглянув на неї з ніжною усьмішкою.

— Добре, добре, але не гнївай ся, Катерино, то буде моя послїдна дурниця.

І заки она вспіла отямити ся, підійшов до неї, взяв в обі руки єї сиву голову і поцїлував єї в уста. І она не сказала вже нї одного слова.

Відтак поклав ся до ліжка, а она ніжно его прикрила.

В ночи Катерина пробудила ся від якогось страшного храпоту. То Ґрожан хорчав так на своїм ліжку.

До рана помер. За свою послїдну дурницю заплатив готівкою. А в місточку казали, що то хороша смерть.

Олекса Бартенєв.

(З російского — **І. Петрової**).

I.

Ліза Волоховска побачила Бартенєва на одній з петербурских сцен. Его безпримірна гра і его хороша поява очарували чутливу на всьо красне дївчину. Она почала частїйше відвідувати театр, де грав Бартенєв і незамітно для себе самої підпала так під вплив его личности, що було їй тяжко довший час его не бачити. Она мала нагоду бачити Бартенєва не лише на сценї; в лїтї грав він в Н.... і Ліза все дожидала на двірци поїзду, котрим прибували артисти; она стрічала его також в парку і на концертах в Петербурзї. Знала его навички і его голос; їй здавало ся, що знає також его вдачу — може бути, що то була лиш уява, але можливе й те, що він мав дійстно всї ті прикмети, якими его вивінувала палка головка Лізи. Всюди, де лиш то було можливе, збирала она вісти про Бартенєва; она знала, що він вдовець, що має малого сина, одиноку свою потїху, брата, також артиста, а в прочім ніяких своякiв. Одним словом, Бартенєв став її близьким, дорогим, хоч він навіть не причував, що она жиє на сьвітї.

Нагле Бартенєв кудись щез. Его імени не видко вже було нї на театральних афішах нї в часописях. Оповідали, що занедужав і задля поратованя здоровля виїхав до полудневої Франциї. Минула зима, а про него не було нїякої чутки. Прийшов великий піст і Ліза почула сумну новину, що Бартенєв помер.

Та вість подїлала на неї дуже пригноблююче. Спершу не хотїла цїлком вірити в ту страшну дійстність, она видавалась їй неможливою; відтак посумнїла і почала бігати по всїх редакциях, аби довідати ся, чи нема ще яких вістий про Бартенєва. Вкінци вичитала, що сорокового дня по смерти відбуде ся заупокійне богослужене за него.

Ліза пійшла того дня до церкви, станула в однім кутї і щиро молила ся. По скінченім богослуженя побачила Ліза може пятилїтного хлопця, з сумними очима, що сидїв на лавцї недалеко дверий. Довге волосє спадало на білий ковнїр его чорного моряцкого одїня. В руках держав прикрашену якором шапочку і дивив ся здивованими очима на людий, що виходили з церкви.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ВІДОМОСТИ РІЛЬНИЧІ.

Прошу ласкаво перечитайте уважно циркуляр, котрого одинока цїль селянам здоровля, час і грошей пощадити.

П. ПОЛІСЮК і ПАТРАХ за правдиві стирийскі коси із маркою „СІЧКАРНЯ“ ґварантують. Коси не відповідаючі свому призначеню виміняємо. **Коси із срібляної стали** (Silversteel) подвійного патентованого гарту мають надзвичайно легкий ход, тнуть остро і остря довго затримують, а жадна инша фабрика не може подібної стали виробляти. такими косами можна навіть зелїзну бляху перетяти, а остря ся не вищербить. Єсть то сталь, котра майже цїлком не зуживає ся для подвійного гарту і своєї витревалости. Одно виплекане вистарчає на кілька днїв, а за одним виостренєм косять 120—150 кроків. Навіть в найтвердших травах гірских або в густих збіжах коса єсть більше остросічна і тне борзо як бритва. Длятого єсть тонша як звичайні торгові коси. Кождому, хто купить нашу косу, то буде зовсїм така як ту описана. Кос достарчаємо в видній формі краєвій і в довольних довготах по слїдуючих цїнах:

Довгота цїлої коси цтм.											
0·90	0·95	1·—	1·05	1·10	1·15	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70
Цїна одної коси злр.											
60	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115
На 5 клґр. іде штук:											
14	13	11	10	9	9	8	7	6	6	5	5

Мармурові бруски до остреня кос.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).